

et majores pœnas patientur, quia mendaces sunt A
promissiones factæ in baptismo.

VERS. 22. — *Contigit enim illis.* (BEDA.) In Proverbiis cum expositione positum est, etc., usque ad ante Dei oculos sordidas ipsas etiam lacrymas facit.

CAPUT III.

VERS. 1. — *Hanc ecce vobis.* Quasi dicat: Jam aliam Epistolam scripsi ad repellendos pseudo; et ut meam magnam sollicitudinem vobis ostendam, ecce pro eadem causa hanc etiam secundam scribo Epistolam.

VERS. 2. — *Ut memores.* Id est ut per illas Epistolas sitis memores eorum verborum quæ ego ipse præsens prædixi vobis. *Verborum,* dico acceptorum, a sanctis prophetis quæ auctoritate sanctorum prophetarum confirmantur, et sitis memores præceptorum sanctorum apostolorum: ne præcepta quæ sancti apostoli dederunt vobis, dimittatis pro prædicatione illorum pseudo, et quæ præcepta sunt etiam Domini et Salvatoris quia ipse Dominus, qui venit salvare nos, hæc præcepta instituit et servare præcepit.

VERS. 5. — *Latet.* (BEDA.) Ideo dicunt omnia eodem modo perseverare, etc., usque ad in diem iudicii et perditionis impiorum hominum.

VERS. 8. — *Unum vero hoc.* Probato quod iudicium vere erit, ostendit quam efficax futurum sit. Si dicitur vobis a pseudo: Quod vultis potestis facere, quia tantum tempus restat usque ad diem iudicii, quod ex longinquitate temporis iudex scire multa non poterit; non credatis eis, quia quicquid potest fieri mille annis, ita videt, sicut illud quod fit una die. Si dicunt: Mille annis, penitendo non assequemini veniam delictorum; non credatis: quia unus dies veræ pœnitentiæ tantam valet ad salutem, quantum mille anni, sicut latroni.

Sicut mille anni. (BEDA.) In agnitione divinæ virtutis, etc., usque ad unde et recte subjungitur:

VERS. 9. — *Non tardat Dominus.* Et quia omnia videt, potestis credere quod Dominus non tardat promissis implendis, quia nondum est tempus quo implenda implebit. Sed ideo differt, ut electorum summam, quam prævidit, prius adimpleat, unde in Apocalypsi: *Et dictum est illis, ut requiescerent adhuc modicum tempus, donec compleantur conservi eorum* (Apoc. vi).

VERS. 10. — *Cæli magno.* Cæli, id est sancti; si quid ergo in eis purgandum est, per ignem purgabitur.

Elementa. (BEDA.) Quatuor, quibus mundus consistit, etc., usque ad et per temporale supplicium solvantur in melius.

VERS. 13. — *Novos vero cælos.* (Id.) Non ait, *alios,* sed veteres et antiquos in melius commutandos, etc., usque ad habemus et in prophetis: *Lux lucernæ non lucebit ibi amplius* (Isa. LXV).

VERS. 14. — *Satagite immaculati et involati.* Hæc sunt vigiliæ de quibus dicitur: *Beati servi illi quos cum venerit Dominus, invenerit vigilantes.* Vigilat qui se a sordibus immunem custodit, qui quantum in se est, cum omnibus hominibus pacem habet, qui omnes illecebras carnis spiritus regimini subdit, in seipso pace felicissima utens.

VERS. 15. — *Frater noster.* (BEDA.) Paulum illis scripsisse dicit, in quo ostendit, etc., usque ad et per has se ad profectum excitent.

VERS. 16. — *Difficilia.* In Epistolis Pauli quæ depravantur ab hæreticis, etc., usque ad quidam luxuriæ frena laxantes, et alia multa, etc.

Depravant. (BEDA.) Nullus Veteris vel Novi Testamenti liber est in quo hæretici aliquid non perverterint, vel demendo, vel addendo, vel mutando. Unicum remedium indoctis, humili stabilitate verba doctorum auditum præbere, quam stabilitatem quia hæretici non habent, vento superbiæ quasi palea levis de Ecclesia tolluntur, ad suam ipsorum perditionem.

EPISTOLA I B. JOANNIS.

ARGUMENTUM.

Rationem verbi, et quod Deus ipse sit charitas, manifestat, et susurrones fratrum nec Deum scire, nec pios fieri posse eoque dissertat, ut esse comprobet homicidas, eo quod odium sit interfectionis occasio.

CAPUT PRIMUM.

VERS. 1. — *Quod fuit ab initio.* In natura, seu vero esse Deitatis, quod audivimus, per legem et prophetas, quod vidimus, sensibiliter hominem venientem, quod perspeximus, Divinitatem advertentes in homine, et manus contrectaverunt, de Verbo vitæ: non fortuito consentientes ei qui in carne visus, sed cum multa contrectatione Scripturas perhiben-

D tes testimonium de ipso Verbo. Quod vidit aliquis nuntiare potest aliis, quod perfecte conspexerit aliquando, non potest explicare verbis.

VERS. 2. — *Vidimus et testes sumus.* Vidimus et incredulis annuntiantes martyres effecti sumus, Annuntiamus vobis. Sic per eos audivimus nos, sed non vidimus, non minus tamen felices quam illi, quia scriptum est: *Beati qui non viderunt et crediderunt* (Luc. XXIV).

VERS. 5. — *Et hæc est annuntiatio.* Quare Verbum caro factum? quid novi attulit mundo? Cur venit pati? Non frustra fuit, vide quid voluit docere, quia Deus lux est. Hac sententia divinæ puritatis excellentiam monstrat, quam imitari jubemur. Hinc Manichæi confutantur qui Dei naturam a principe

tenebrarum dicunt bello vietam et vitiatam. *Annuntiamus*, etc. Applicuimus nos : ad lucem lux nobis irradiavit. Tenebræ eramus, modo per lucem lux sumus, et alios illuminamus, dum peccata dimitti et tenebras expelli nuntiamus.

VERS. 6. — *Si dixerimus*. Hactenus commendatio epistolæ; hic ostendit qualiter charitas sit habenda. *Et in tenebris*, etc. Persistentes in peccatis, et alios obscurantes non computantes in membris ejus; unde : *Quæ conventio Christi ad Belial? quæ societas lucis ad tenebras?* (II Cor. vi.)

VERS. 7. — *Si autem in luce*. Sumus mundi, si ambulamus in luce, sed tamen non debemus putare nos, quandiu vivimus, omnino posse a peccatis mundari. *Sicut et ipse*, etc. Deus in luce esse dicitur, quia summa bonitas ubi proficere valeat non invenit, homo in luce ambulat, quia virtutum operibus ad meliora proficit.

VERS. 8. — *Si dixerimus*, etc. Illi etiam non habent charitatem qui de meritis superbientes se dicunt esse mundos. *Habemus*. Non ait, *habuimus*: ne forte de præteritis dictum videretur.

VERS. 9. — *Remittat nobis peccata*. Ea quæ in nobis sunt graviora, vocat peccata, at minora, appellat iniquitatem.

VERS. 10. — *Mendacem*. Solus Deus ex se verax: homo ex Deo verax, ex se mendax. Impossibile est quemlibet sanctum aliquando non cadere in minimis peccatis. Nec justi esse desistunt, quia oculus opitulante Deo resurgunt.

CAPUT II.

VERS. 1. — *Filioli mei, hæc scribo*, etc. Ne malam securitatem assumatis, audientes vos a Deo mundari, sed utilem timorem habeatis. *Si quis peccaverit*. Si ex humana fragilitate non potestis omnia vitia cavere, date operam ut saltem majora et apertiora caveatis, ut non apprehendat vos tentatio nisi humana. Quod si quis etiam post admonitionem meam ceciderit, non desperet. *Advocatum*. Non est advocatus nisi eum vocantibus. Displiceant peccata tibi, clama : et ipse audit et liberat. *Justum*. Justus advocatus injustas causas non suscipit, qui tamen justos nos defendet in judicio, si nos nunc accusamus injustos.

VERS. 3. — *Et in hoc scimus*. Scire vel cognoscere, non semper propter notitiam dicitur, sed propter experimentum et unionem alterius rei. Cognoscimus Deum quando unimur ei. Qui sic noscit, mandata ejus servat. *Si mandata ejus observamus*. Debemus fragilitatem nostram attendere, debemus in peccatis advocatum querere, quod ut impetremus, de custodiendis mandatis laboremus, per quæ ad cognitionem ipsius venitur.

VERS. 4. — *Qui dicit se nosse*, etc. Non est magnum unum Deum nosse, cum et demones credant et contremiscant.

VERS. 7. — *Non mandatum novum*. Eadem charitas mandatum vetus est, quia ab initio commendata.

A Eadem est novum mandatum, quia tenebris ejectis desiderium novæ lucis infunditur.

VERS. 8. — *Quod verum est*. Secundum quod promisit per observationem mandatorum Dei ad ipsius cognitionem et dilectionem perveniri. *Et in ipso*. Christo impletum, quia obedivit Patri usque ad mortem : et ideo glorificatus est. *Et in vobis*. Quorum quidam jam per hoc cum Deo gloriantur, et vere est novum quia tenebræ jam transierunt. Tenebræ ad veterem hominem pertinent, lux vero ad novum hominem.

VERS. 9. — *Qui dicit*, etc. Determinat quod mandatum accipiat, id est charitatem, et qualiter charitas ipsa habenda sit, scilicet dilectio Dei et proximi.

VERS. 10, 11. — *Qui diligit fratrem suum*, est in lumine scientiæ et operationis; sed *qui odit est in tenebris* ignorantiæ, et per ipsam ignorantiam ambulat de vitio in vitium, *et nescit*, id est non providet, *quo eat*; et ad quam pœnam recipendus sit. Vel, *nescit quo eat*, id est ignorat viam qua convertatur ad melius, et hoc non ideo, quasi via aperta non sit, sed quia tenebræ obcæcaverunt oculos ejus, qui a lumine Christi recedens peccatis et carnali voluptate ita præpeditur, ut etiamsi bonum videat, non tamen exsequatur.

VERS. 12. — *Scribo vobis*, etc. Præponit causam quæ posset eos abstrahere ab amore mundi, quia baptizatis in nomine Christi et invocantibus nomen Christi, dimittuntur peccata, ergo Christo magis adhaerendum est quam mundo. *Filioli*. Patres, adulescentes, juvenes. Ideo filii : quia remittuntur peccata. Ideo patres, quia cognovistis antiqua. Ideo juvenes, quia fortes, quia vicistis.

VERS. 13. — *Adolescentes*. Adolescentiæ tempus propter incentiva carnis lubricum; sed propter robur ætatis habile certamini, et hi tentamenta voluptatum verbi Dei amore vicerunt, et persecutiones contempserunt.

VERS. 14. — *Et vicistis*. Trahebantur tunc temporis juvenes consuetudine ad lupanar, sed isti viriliter resistendo vincebant.

VERS. 15. — *Nolite diligere mundum*. Utimini mundo ad necessitatem, sed non diligite ad superfluitatem. Et carnis curam ne feceritis in desideriis. *Nolite diligere mundum*. Unum cor duos sibi adversarios amores non capit. Radicati in charitate, super hanc radicem nihil ædificetis, nisi quod convenit charitati, quia non potestis duobus dominis servire. Sicut dilectio Dei fons omnium virtutum, ita dilectio mundi omnium vitiorum.

VERS. 16. — *Omne quod est in mundo*. (BEDA.) Id est : Omnes dilectores mundi, nihil habent nisi hæc tria, quibus, etc., usque ad noluit extolli super regna mundi.

VERS. 17. — *Qui autem facit voluntatem*, etc. Hæc etiam modo potest haberi charitas, si nimirum nullo instinctu hæc eticorum dejecti estis a fide et cæteris quæ sunt Dei. Et ut eam teneatis, permancant in vobis quæ audistis ab initio.

VERS. 18. — *Filioli, novissima hora est.* Et propterea debetis persistere, quia multi sunt Antichristi qui vos volunt seducere. *Sicut audistis quia Antichristus venit.* Cum quanto enim impetu et terrore audistis venturum Antichristum, cum tanta violentia et isti veniunt. In undecima hora sumus, venit Salvator in carne, et secutura est pestis Antichristi, qui præconia salutis impugnet, qui viciniam quam Christus excolit extirpet, et hujus nequissimi capitis jam multa membra præmissa sunt, a quibus cavendum est, quia jam imminet finis sæculi; vel *novissima hora*, id est similis novissimæ, similis est hæc persecutio illi futuræ. *Nunc Antichristi multi.* Antichristi sunt omnes hæretici, omnes qui fidem quam consistuntur verbis destruunt acerbis; omnes Christo contrarii, qui venturo suo capiti testimonium reddunt, quia mysterium iniquitatis jam operatur in illis.

VERS. 19. — *Ex nobis prodierunt,* etc. Licet sint multi Antichristi, non tamen vos terreat si ad judaismum vel paganismum redierunt, non ideo putetis Ecclesiam ex hoc pati aliquod damnum; quia si ex nobis exierunt, tamen non erant ex nobis veraciter. Non potuissent egredi nisi essent Christo contrarii. Qui non est Christo contrarius, in corpore Christi manet. Sic sunt ficti in Ecclesia quomodo humores mali in corpore; quando evomuntur, relevatur corpus; sic quando exeunt mali, relevatur Ecclesia. *Sed ut manifesti.* Multi qui non sunt ex nobis accipiunt nobiscum sacramenta Christi, sed tenatio probat quia non sunt ex nobis. Quando illis tentatio venerit, quasi occasione venti volant foras, quia grana non erant. Omnes tunc volabunt, cum area Dominica cœperit ventilari in die judicii. Ideo, permittente Deo, quidam ante ultimam dissensionem exeunt de Ecclesia, ostendentes se non fuisse de corpore Christi, ut per hoc manifeste clarescat, quoniam non sunt omnes ex nobis qui nobiscum intra positi sacramenta Christi recipiunt, et ideo non debet vos gravare eorum separatio.

VERS. 20. — *Sed vos unctionem habetis.* Cum de hæreticis loqueretur, repente ad suos conversus, dicit eos habere unctionem a Sancto, ut contrario ostendat quod hæretici et omnes Antichristi, sint gratiæ spiritualis munere privati, nec pertineant ad eum qui Sanctus vocatur a prophetis. *Nostis omnia.* Nostis veritatem fidei et vitæ, docti per unctionem Spiritus, nec opus habetis doceri, nisi ut persistatis in eo quod cœpistis.

VERS. 21. — *Et quoniam omne mendacium.* (BEDA.) Dixerat omne mendacium non esse ex veritate, etc., usque ad omnium qui Christi mandatis obtemperare contemnunt.

VERS. 22. — *Hic est Antichristus,* etc. Ecce admoniti sumus quomodo cognoscamus Antichristum, scilicet, *quicumque negat Christum,* etc. *Qui negat Patrem.* Frustra consistetur Deum Patrem qui negat Filium, qui ex Deo procedit.

VERS. 21. — *Quod audistis,* etc. Si quis dixerit:

A Ecce hic Christus, ecce illic, ne credideritis, sed hoc quod ab apostolis audistis, tenete. *Et vos in Filio et Patre.* Ita eritis membra Patris et Filii, ut a memoria et protectione Patris et Filii non excidatis, et hoc debetis appetere, ut sitis in Patre et Filio, quia inde mercedem consequemini.

VERS. 25. — *Hæc est repromissio.* Memoria promissæ mercedis perseverantem te faciat in opere.

VERS. 27. — *Sed sicut unctio ejus.* Id est Spiritus sanctus, cujus sacramentum est in unctione visibili; vel intelligitur unctio charitatis quæ diffunditur in cordibus nostris per Spiritum sanctum, qui datus est nobis; quæ ad observanda Dei mandata cor quod implet inflammat.

B VERS. 28. — *Et nunc, filii, manete.* Crebra iteratione inculcat, ut mentibus arctius insigat. *Manete in eo.* Et si quid boni habetis, illi totum et non vobis imputate; mala vobis et diabolo imputate.

VERS. 29. — *Omnis,* etc. (BEDA.) Justitia perfecta vix est in angelis, etc., usque ad quando non erit lucta cum carne, sed triumphus de hoste.

Ex ipso. Jam si nati sumus ex justo, justitiam justis Patris sequi oportet.

CAPUT III.

VERS. 1. — *Videte,* etc. Advertite diligenter quantis et qualibus donis ostenderit Deus erga nos paternam charitatem. Dedit enim ut in hoc sæculo nomine et actu nominaremur filii Dei, et in futuro simus, possidendo hæreditariam beatitudinem. *Dedit.* Ad hoc Deus dedit charitatem ut eum amare noverimus et possimus, non tamen ut dominum servi, sed ut patrem filii. Unde dicitur: *Quotquot autem receperunt eum, dedit eis potestatem filios Dei fieri* (Joan. 1).

VERS. 2. — *Filii Dei sumus.* Quasi dicat: Esse et dici filios Dei, quæ dignitas est? respondet: *Charissimi, nunc filii Dei sumus.* Nunc per miracula quæ facimus et per puritatem vitæ apparet quod sumus filii Dei, sed quidquid est in presenti, parum est ad respectum futuri. *Similes ei erimus.* Cum enim immutabilis æternæque Divinitatis contemplatione perfueniur, nos quoque immortales et æterni in illo erimus: non quidem idem quod ipse, sed similes, quia creatura et ad similitudinem ejus facti sumus. *Quoniam videbimus.* Secundum quod Verbum caro factum est, viderunt nati, et in judicio sunt visuri: sed quomodo Verbum in principio erat apud Patrem, videbunt soli justis: tolletur impius ne videat gloriam Dei.

VERS. 3. — *Sanctificat se.* (BEDA.) Non aufert liberum arbitrium, dum dicit, etc., usque ad dicentes Deo: *Adjutor meus es tu, ne derelinquas me* (Psalm. xxvi).

VERS. 4. — *Et peccatum,* etc. (Id.) Quod Latinæ appellant legem, Græci, etc., usque ad qui innocentiam naturalis legis corrumpunt, prævaricationis rei sunt.

VERS. 5. — *Et scitis.* Ne nos (qui peccatis et inf-

quitatibus carere non possumus) de salute desperemus, subdit quod per Christum a peccatis solviamur. Non solum ergo per gratiam facti sumus filii Dei, et speramus quod ei similes erimus, sed etiam ab iniquitate liberamur : quia ideo apparuit, ut peccata tolleret, de qua iniquitate nemo se excuset.

VERS. 6. — *Qui peccat non vidit eum.* Et qui manet in eo, non peccat. Et in hoc nemo vos seducat, dicendo quod, vel justitia sit ex homine, vel quod cum peccato possit aliquis in Deo manere, quia et omnis justitia ex Deo, et omne peccatum ex diabolo est.

VERS. 7. — *Qui facit justitiam.* Id est : qui habet actum justitiæ et intentionem, justus quidem est, sed non ex se : sed sicut ille est, ab eadem radice procedit. Justitia in illo principaliter, in isto secundarie, in illo naturaliter, in isto per adoptionem. Hoc ipsum quod qui justus est ab illo justus est.

VERS. 8. — *Ex diabolo est.* (BEDA.) Non carnis originem ducendo, sicut Manichæus voluit, etc., usque ad natus est Christus homo, ut solvat peccata hominum, ut reducat ad vitam.

VERS. 9. — *Peccatum non facit.* Non de omni peccato dicit : *Si enim dixerimus quia peccatum non habemus, nos ipsos seducimus,* sed de violatione charitatis, quam qui semen Dei, id est verbum Dei quo renatus est, in se habet, committere non potest. *Quoniam semen ipsius est.* Verus Filius Patris non potest legem dimittere. Lex Patris est : Diligite invicem,

VERS. 12. — *Quoniam opera ejus maligna erant.* Ubi est invidia, non est fraternus amor. Opera Cain mala non dicit, nisi invidiam et odium fratris. Opera Abel justa non dicit, nisi charitatem. Hinc discernuntur homines. Nemo attendat linguas, sed facta. Cor si non benefaciat pro fratribus suis, ostendit quid in se habeat. Cain recte offerebat, creatura Creatori, sed non bene dividebat, quando credebatur placere munera quæ offerebat cum odio fratris. Abel cum dilectione obtulit, et placuit.

VERS. 14. — *Nos scimus,* etc. Nemo de virtutibus se falso extollat, nemo suarum virium paupertatem ultra modum metuat. Qui fratrem diligit, apertum dat iudicium, quia ad sortem justorum pertineat. *Manet in morte.* Vita carnis anima, vita animæ Deus; corporis mors amittere spiritum; animæ mors amittere Deum. Qui ergo per odium fratris amittit Deum, amittit vitam.

VERS. 15. — *Qui odit fratrem.* Qui ex odio insequitur fratrem provocat ad iram et discordiam, et sic quantum ad se occidit eum in anima. Si quis contemnat odium fratris, non contemnet in corde suo homicidium? Non movet manus ad occidendum, et homicida jam tenetur : vivit ille, et iste interfector judicatur. *Non habet vitam æternam.* In perpetuum, cum Cain damnabitur qui hoc genere homicidii tenetur, ut discordet a fratribus.

VERS. 16. — *In hoc cognoscimus,* etc. Præpositis multis rationibus de habenda charitate, tandem sup-

ponit de charitatis perfectione, sub exemplo passionis Dominicæ. Hanc Petrus monetur habere, cum Domino interroganti profiteretur se amare, cui dicitur : *Cum autem senueris, extendes manus tuas, et alius te cinget, et ducet quo tu non vis (Joan. XXI).* In quibus verbis, ut animam pro ovibus poneret, docebatur. *Majorem enim charitatem nemo habet quam ut animam suam ponat pro amicis suis (Ibid. xv).*

VERS. 17. — *Qui habuerit,* etc. Si vel ex temporis opportunitate, vel ex humana infirmitate non contigerit animas ponere, debemus saltem res nostras pro fratribus deponere, et hoc est nutrimentum charitatis. Qui didicit rem suam dare, quandoque poterit seipsum deponere.

VERS. 18. — *Filioli, non diligamus,* etc. Quia non est perfecta charitas in illo; qui non ponit animam pro fratribus, vel qui saltem non dat pecuniam. Ergo ut perfectam charitatem habeatis, *filioli ejusdem patris. Non diligamus verbo, neque lingua.* In verbo pura locutio, non opus; in lingua multiplex oratio intelligitur, sicut quidam sæpe repetitis sermonibus affectum suum volunt commendare. *Sed opere.* Quia etiamsi fallimur in dilectione ex humana infirmitate, non fallimur in mercede, quia Deus major est corde nostro, et novit quo zelo fiant omnia. *Et veritate.* Si simplici intentione beneficia præstemus, non propter jactantiam, vel propter aliquod temporale commodum, sed respectu solius Dei.

VERS. 19. — *In hoc cognoscimus,* etc. In hoc quod veritatem diligimus, scimus quod ex veritate sumus, id est scimus nos ex Deo (qui est veritas) hanc veram dilectionem habere, et ex hac dilectione scimus nos esse in conspectu, id est promereri ejus conspectum, et in hac etiam suademus corda nostra, ad meliora opera excogitanda. *Et in conspectu,* etc. Id est, tales cogitationes corda nostra habere suademus, quæ divinis sint dignæ conspectibus. Omnes enim qui aliquid facere disponunt, ad idem factum meditandum corda sua se convertere suadent. Sed qui mala cogitat, si posset, Deo occultaret : qui vero bona, hi facillime cordibus suadent, ut conspectui Dei patefieri desiderent, quod est indicium magnæ perfectionis, cum sua operatio vel cogitatus a Deo gaudet videri.

VERS. 20. — *Quoniam si reprehenderit.* Et hoc magnum est quod per dilectionem ita mundas habemus cogitationes, quod Deo eas volumus ostendere : quia etiamsi conscientia accusaret nos intus et vellet latere Deum, quia non bono animo bona nostra faceremus, tamen Deo occultare non possemus, quia major est corde nostro, et novit omnia : valet ergo dilectio quæ nos commendat illi quem latere non possumus.

VERS. 22. — *Et quidquid petierimus.* Magna promissio et desiderabilis fidelibus. Sed si quis est adeo perversus, ut cælestibus promissis non delectetur, saltem timeat quod e contrario sapientia terribiliter intonat : *Qui avertit aurem suam ut non audiat legem, oratio ejus erit execrabilis (Prov. xxviii).*

VERS. 23. — *Et hoc est mandatum.* Mandatum singulari numero præponit, et duo subjungit, quia hæc nequeunt separari.

CAPUT IV.

VERS. 1. — *Quoniam multi.* Multi hæretici, multi schismatici confitentur Jesum in carne venisse, sed factis negant, non habendo charitatem. Charitate Verbum caro factum est; qui non habet charitatem, negat eum venisse in carne, et hic convincitur spiritum ex Deo non habere. Spiritus Dei non sono lingue, sed amando et faciendo dicit Jesum in carne venisse. Jesus venit ut colligat, hæreticus spargit: hic non habet spiritum Dei.

VERS. 3. — *Omnis spiritus,* etc. Multi hæretici, qui unitatem Ecclesiæ separare pravo dogmate volebant, hunc versiculum ex epistola raserunt, ne per eum erroris convincerentur. *Solvit.* Qui Deum ab homine distinguit, qui membra a Deo dividit, qui verba Dei male interpretatur, qui a Deo male vivendo recedit, hic solvit Jesum.

VERS. 5. — *Ipsi de mundo.* Ii spiritus qui sunt de mundo non sunt diligendi, non sunt audiendi. Quia etsi Christi nomen invocant, et signo Christi se notant, tamen sunt de illorum numero qui mundana cupiunt, qui cœlestia ignorant. *Ideo de mundo loquantur.* Ratione mundanæ sapientiæ probantes Deum non posse suscitare hominem mortuum, hominem mortalem in cœlis habere mansionem, et alia hujusmodi.

VERS. 7. — *Charissimi, diligamus nos.* Commendavit charitatem multis modis, jam ad ejus singularem laudem accedit in quo eum maxime debemus audire, scilicet: *Qui diligit, ex Deo natus est et Deum novit, quia Deus charitas est.* Dixerat: *Charitas ex Deo est;* hic superaddidit: *Deus charitas est.*

VERS. 8. — *Quoniam Deus charitas.* Non differt charitas in Deo, cum justus et justitia dicatur, ut diligens et dilectio quia non transnominative a justitia dicitur justus vel diligens dilectione, quasi justitiam vel dilectionem a se distinctam habeat, sed quia est justitia et dilectio sua.

VERS. 9. — *In hoc apparuit.* Probando quod Deus charitas est et quod nos diligit, voluit inducere nos suo exemplo, ut invicem diligeremus et ad notitiam ejus veniremus. Sicut Deus non exspectavit ut eum diligeremus, sic nos non exspectemus ut alii nos diligant, sed priores diligamus. Dilectio Patris probata est, quia misit Filium: dilectio Filii in hoc apparuit, quod pro nobis quos prædilexit mortuus est.

VERS. 10. — *Non quasi nos.* Non prius dileximus, ut quasi merito nostræ dilectionis ipse diligeret nos, sed ipse prior dilexit nos, ut præeunte gratia ejus nos eum diligamus.

VERS. 11. — *Et nos debemus alterutrum diligere.* Dilige, et quod vis fac. Sive taceas, dilectione tace: sive clames, dilectione clama. De hac radice non potest nisi bonum exire.

VERS. 12. — *Deum nemo vidit unquam.* (BEDA.) Sicut videntur ista visibilia corporis sensibus nota, sic non videtur Deus, etc., usque ad eum adhuc peregrinamur in corpore, diligamus invicem, etc.

VERS. 13. — *In hoc cognoscimus.* Unde sciemus si habeamus spiritum Dei? Interroga viscera tua: si sint plena charitate, habes spiritum Dei. *Quoniam in eo manemus.* Deus in nobis manet, et nos in eo, ideoque nemo de salute desperet, quia etsi morbi scelerum nos deprimunt, omnipotens est medicus qui salvet. Gaudeamus in spe ut veniamus ad rem.

VERS. 16. — *Et nos cognovimus.* Nos vidimus et testamur quod Deus misit Filium suum, et cognovimus qua causa hoc fecit: non quia indigeret, non quia aliquid deberet, sed sola charitate. Cum haberet unicum noluit illum esse unum, sed ut fratres haberet, et adoptavit illi eos qui cum illo possiderent vitam æternam.

VERS. 18. — *Timor non est in charitate.* In ea nimirum charitate quæ ad imitationem divinæ bonitatis etiam inimicis benefacit, non est timor.

CAPUT V.

VERS. 1. — *Omnis qui credit.* Credit, qui sic vivit quomodo Christus præcepit, aliter et demones credunt. Opera autem præter fidem, vel nulla, vel etiamsi bona videantur, sunt inania, quia sunt præter viam, quæ Christus est. Vere qui diligit Deum, diligit fratrem. Nam qui diligit Deum Patrem, diligit Deum Filium, a Patre genitum, et qui diligit Deum Filium, diligit etiam Dei filios, membra illius capitis.

VERS. 5. — *Gravia non sunt.* (BEDA.) Non trahunt deorsum, ut talentum plumbi, etc., usque ad ne quis sua virtute confidat se posse vincere mundum, subdit de fide:

VERS. 4. — *Et hæc est victoria,* etc. Illa nimirum fides, quæ per dilectionem operatur, quæ Dei auxilium flagitat.

VERS. 5. — *Quis est autem?* etc. Determinat quæ fides vincit, scilicet fides Christi. Quasi: Vere per fidem vincit mundum, quia per aliud non vincitur. *Fides nostra.* Ecce quæ fides vincit, quæ credit verum hominem et verum Deum.

VERS. 6. — *Illic est,* etc. Quia sola fides et confessio divinitatis non sufficit ad salutem et ad vincendum mundum, addit et de humanitate: propterea expressit sanguinem.

Spiritus. Id est, humana anima quam emisit in passione; *aqua et sanguis,* quæ fluxerunt de latere. Hoc fieri non posset, si veram carnis naturam non haberet. Sed et ante passionem, sudor qui factus est sicut guttæ sanguinis ostendit veritatem carnis. Hoc autem quod de latere jam mortui contra naturam aqua sanguis vivaciter fluxit, testabatur quod corpus Domini post mortem melius esset victurum, et mors ejus vitam nobis daret. Quod vero sudor sicut sanguis in terram fluebat, signabat quod suo sanguine Ecclesiam toto orbe lavaret.

VERS. 7. — *Quoniam tres sunt.* Per hoc apparet,

quod Jesus est veritas, verus Deus, verus homo. A Et de utroque habemus certum testimonium, de Deitate quidem per Patrem, et Filium, et Spiritum sanctum : de humanitate per animam, aquam, et sanguinem. Pater dedit testimonium Deitatis quando dixit : *Hic est Filius meus dilectus*. Ipse Filius dedit, quando in monte transfiguratus est, et potentiam Divinitatis et spem æternæ beatitudinis ostendit. Spiritus sanctus dedit, quando super baptizatum in specie columbæ requievit, vel quando ad vocationem nominis Christi corda credentium implevit.

VERS. 10. — *Qui credit in Filium Dei*. Is intelligit Patrem veracem in testimonio Filii. Qui non credit, dicit Patrem esse mentitum. Frustra igitur dicunt Judæi se credere in Patrem, quandiu contemnunt Christum. In Filium. Quia Pater testatur de Filio, credamus in Filium. Quia qui ita credit in Filium, ut bene optando tendat in ipsum habet testimonium Dei in se, quasi dicat : De eo etiam testatur Deus, quod ipse sic credens erit in numero filiorum Dei, ipso Filio suis ita pollicente : *Si quis mihi ministraverit, honorificabit illum Pater meus* (Joan. xii). Si ergo Deum testem tuæ fidei habueris, quid te hominum infamia vel persecutio lædit ? *Si Deus pro nobis, quis contra nos?* (Rom. viii.)

VERS. 11. — *Et hoc est testimonium*. De Filio testatus est, et etiam de nobis filiis adoptivis, quod per Filium suum unicum etiam nobis jam in spe, quandoque autem in re vitam æternam daret.

Et hæc est vita. (BEDA.) In fide et confessione nominis, in perceptione sacramentorum, etc., usque ad qui dat suis vitam æternam.

VERS. 14. — *Et hæc est fiducia*. Multipliciter eadem quæ supra promiserat inculcat, ut nos ad orandum vivacius excitet. *Secundum voluntatem ejus*. Qua vult ut quod velit rogemus, vel quales nos esse desiderat ad rogandum veniamus. Si volumus nostram salutem et proximorum non discordamus a voluntate Dei. Si voluntas nostra per ignorantiam a voluntate Dei recedit, bona voluntas Dei nostram stultam corrigit, ut apostolo Paulo contigit.

VERS. 15. — *Scimus quoniam*, etc. Quia scimus quod habemus ab eo petitiones quas petimus, nihil petamus quod ei sit adversum, nihil nisi quod nos docuit, quod nobis inspiravit, petamus : et si in aliquo erramus, statim corrigimur.

VERS. 16. — *Qui scit fratrem*. (BEDA.) Loquitur de quotidianis et levibus peccatis, etc., usque ad et ad illorum examen castiga te.

Est peccatum ad mortem. Hoc peccatum separat a Deo, sicut mors separat animam a corpore.

VERS. 17. — *Omnis iniquitas peccatum*. Quasi : Vere orandum est pro peccantibus non ad mortem, quia multis peccatis occupantur omnes, et nemo potest esse sine peccato, quia omnis iniquitas est peccatum. Sed supra alia est peccatum ad mortem, quod non humana fragilitate committitur, et ideo oratione peccatorum non purgatur : quoniam cui talia agunt, regnum Dei non consequuntur.

VERS. 18. — *Omnis qui natus est*, etc. Qui natus est ex Deo non peccat ad mortem : qui non est natus, peccat ; sed nos sumus de illis qui nati sunt ex Deo : ideo non peccabimus, non tangemur ab hoste, sed mundi amatores sunt subjecti maligno hosti. *Non peccat*. David graviter peccavit, sed quia ex Deo natus ad societatem filiorum Dei pertinebat, non peccavit ad mortem, sed veniam pœnitendo meruit. *Sed generatio Dei*, etc. Qui in generatione Dei perseverant, peccare non possunt, neque a maligno contingi. Quomodo dies et nox misceri nequeunt, sic iustitia et iniquitas malignus et generatio Dei. Tangit ergo aliquos malignus lædens et affligens, sed non ad malum eorum.

VERS. 19. — *Et mundus totus*. Non solum mundi amatores, sed etiam nuper nati, qui non habent discretionem boni et mali, propter primam prævaricationem pertinent ad regnum diaboli. nisi gratia Dei eruantur a tenebris.

VERS. 20. — *Et scimus*, etc. Nemo sine divina cognitione ad vitam æternam pervenire, nemo cognoscere sine gratia Dei potest, quia nemo novit Filium nisi Pater, neque Patrem quis novit nisi Filius et cui voluerit Filius revelare et Patrem et Filium. Utramque enim Filius revelat, qui carne visibilis apparet, Divinitatis arcana per Evangelium mundo patefecit.

VERS. 21. — *Filioli*. Et quia verum Deum et verum hominem cognoscitis, et vitam æternam expectatis, custodite vos a doctrinis hæreticorum, qui speciem sanctitatis sibi assumunt, qui pravis dogmatibus gloriam incorruptibilis Dei in similitudinem corruptibilium rerum mutant. Avaritia enim est simulacrorum servitus ; qui ergo mundum Deo præponunt, idololatræ sunt. *Custodite*. Cum testimonium perfectionis in multis perhibuerit illis, poterat tamen adhuc timeri, ne aliquis nuper conversus reliquias superstitionis mente retineret, ideoque ab idololorum cultu fugiendum esse demonstrat.

EPISTOLA II B. JOANNIS.

ARGUMENTUM.

Usque adeo ad sanctam feminam scribit, ut eandem dominam non debuit literis appellare, eisdemque filiis testimonium, quod ambulant in veritate, perhibet.

CAPUT UNICUM.

VERS. 1. — *Non ego*. Scripturus contra hæreticos qui a veritate exciderunt, dicit omnium qui veritatem noverunt, unam esse dilectionem in sanctos et similitudine catholicorum ab hæreticorum detegere